

Bár a kérő imádság is egy lehetséges imaforma (ld. „Mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma), itt nem annyira erre való buzdítás hangzik el Jézustól, sokkal inkább a Istenbe vetett feltétlen bizalmat preferálja hallgatósága előtt.

Ha bízunk Istenben, akkor nem fordulhat elő, hogy értelmetlen dolgokat kéregetünk tőle, akkor nem fordulhat elő, hogy Istent egy kívánságteljesítő automataként ráncigáljuk saját kényünkre-kedvünkre. Az sem fordulhat elő, hogy Istenbe vetett hitünk netán attól függjék, hogy Ő mennyire teljesíti követeléseinket. Kéréseinknek tehát érdemes belesimulnia a „legyen meg a Te akaratod” szellemiségébe. Az Anonim Alkoholisták lelki békeimája jó példa erre, mert nem kér semmi olyat, amit nekünk kell megtennünk, viszont elengedi (Istenre bízva) azt, amire nekünk nincs ráhatásunk. Így hangzik: Istenem, adj lelki békét annak elfogadására, amin változtatni nem tudok, bátorságot, hogy változtassak azon, amin tudok, és bölcsességet, hogy felismerjem a különbséget!

A szentírási szakasz utolsó mondata az az „arany szabály”, amely megjelenik Buddha, Konfucius műveiben, valamint Hillel rabbinál és a Koránban is. A szövegek megegyeznek abban a gondolatban, hogy az emberi kapcsolataink csak akkor lehetnek harmonikusak, ha a mások igényeit a magunkéhoz hasonlítjuk: hiszen neki ugyanaz jó, mint nekem, s ami nekem rossz, ártalmas, a feltehetően a másik embernek is az. A Jézus ajkára adott mondat egy lényeges elemében eltér az összes változattól: míg azok arról beszélnek, mi az, amit ne tegyünk meg másokkal, Jézus arról beszél, hogy mit tegyünk másokkal. Míg azok nem bíztatnak cselekvésre, csak a rossz cselekvés elkerülésére, addig Jézus azt akarja, hogy mindenkiel tegyünk jót, végső soron még ellenségeinkkel is.

Csizovszki Robi, Ágfalva